

OSCAR WILDE

EL CRIM DE
LORD ARTHUR SAVILE

TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS
DE JORDI LARIOS

BARCELONA 2011



QUADERNS CREMA

TÍTOL ORIGINAL *Lord Arthur Savile's Crime*

Publicat per
QUADERNS CREMA

Muntaner, 462 - 08006 Barcelona
Tel. 934 144 906 - Fax 934 147 107
correu@quadernscrema.com
www.quadernscrema.com

© de la traducció, 1995 by Jordi Larios Aznar
© d'aquesta edició, 2011 by Quaderns Crema, S.A.U.

Drets exclusius d'aquesta traducció:
Quaderns Crema, S.A.U.

ISBN: 978-84-7727-520-6
DIPÒSIT LEGAL: B. 40 749-2011

AIGUADEVIDRE *Gràfica*
QUADERNS CREMA *Composició*
ROMANYÀ-VALLS *Impressió i rellegat*

PRIMERA EDICIÓ EN AQUESTA COLLECCIÓ
desembre de 2011

Sota les sancions establertes per les lleis,
queden rigorosament prohibides, sense l'autorització
per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o
parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic
o electrònic, actual o futur—inclouent-hi les fotocòpies i la difusió
a través d'Internet—, i la distribució d'exemplars d'aquesta
edició mitjançant lloguer o préstec públics.

Era l'última festa de Lady Windermere abans de Pasqua i a Bentinck House hi havia fins i tot més gent que de costum. Sis ministres del Govern hi havien anat després de la recepció del president del Parlament, guarnits amb les cintes i les insígnies, totes les dones belles lluien el seu vestit més elegant, i al final de la galeria destinada als quadres hi havia la princesa Sophia de Carlsruhe, una senyora refeta, d'aspecte ferotge, ulls petits i negres, que portava unes maragdes sensacionals, parlava a crits en un francès dolent i reia sense moderació cada cop que li deien una cosa. Sens dubte era una barreja meravellosa de gent. Esplèndides senyores de la noblesa enraonaven afablement amb radicals violents, predicadors populars i escèptics eminents es fregaven els faldons en passar, un ramat perfecte de bisbes seguia una *prima donna* corpulenta d'una sala a l'altra, a l'escala hi havia diversos membres de la Royal Academy, disfressats

d'artistes, i es va dir que en un moment determinat la sala del sopar era plena a vessar de genis. De fet, era una de les millors nits de Lady Windermere, i la princesa es va quedar fins a gairebé dos quarts de dotze.

De seguida que va marxar, Lady Windermere va tornar a la galeria, on un economista polític famós explicava solemnement la teoria científica de la música a un virtuós hongarès indignat, i va començar a parlar amb la duquessa de Paisley. Irradiava una bellesa extraordinària, amb el coll magnífic d'ivori, els ulls grossos, blaus, de miosotis, i els rissos abundants de cabell ros. Eren d'or pur, no d'aquell color esblanqueït de palla que avui usurpa el nom refinat de l'or, sinó de l'or que s'incrusta en els raigs de sol o s'amaga a l'ambre rar, i conferien a la seva cara alguna cosa de la imatge d'una santa, i molta de la fascinació d'una pecadora. Constituïa un curiós estudi psicològic. Havia descobert molt aviat la veritat important que no hi ha res que s'assembla tant a la innocència com una indiscreció, i amb una sèrie d'aventures imprudents, la meitat molt inofensives, havia adquirit tots els privilegis d'una personalitat. Havia can-

viat de marit més d'una vegada; efectivament, Debrett¹ li atribueix tres matrimonis, però com que mai no havia canviat d'amant, feia temps que la gent no murmurava. Tenia quaranta anys, no tenia fills i sentia aquella passió desmesurada pel plaer que és el secret per no deixar de ser jove.

De sobte va donar un cop d'ull impacient a la sala i va dir, amb la veu clara de contralt:

—¿On és el quiromàntic?

—¿El què, Gladys?—va exclamar la duquessa amb un sobresalt.

—El quiromàntic, duquessa; actualment no puc viure sense ell.

—Estimada Gladys! Tu sempre tan original...—va dir baixet la duquessa, que intentava recordar què era realment un quiromàntic i confiava que no fos el mateix que un pedicur.

—Cada setmana ve dos cops a mirar-me la mà—va continuar Lady Windermere—, i és molt interessant.

1. John Debrett, autor de *New Baronetage of England* (1803) i de *Peerage of England, Scotland and Ireland* (1809).

«Valga'm Déu!», es va dir la duquessa, «així doncs és una mena de pedicur. És terrible. De totes maneres espero que sigui estranger. Si fos així no seria tan greu.»

—L'hi he de presentar sens falta.

—Presentar-me'l!—es va escandalitzar la duquessa—. ¿Així vols dir que és aquí?—i amb la mirada va començar a buscar un ventall petit de carei i un xal de punta molt espellifat per estar preparada i anar-se'n a l'acte.

—És clar que és aquí, sense ell ni ho somiaria, de fer una festa. Em diu que tinc una mà que és pura psique, i que si hagués tingut el dit gros només un xic més petit hauria estat una pessimista recalcitrant i hauria entrat en un convent.

—Ah, ja!—va dir la duquessa, traient-se un pes de sobre—; suposo que diu la bona ventura, ¿no?

—I la mala també—va contestar Lady Windermere—, en qualsevol quantitat. L'any vinent, per exemple, estic en gran perill, tant per mar com en terra, de manera que viuré en un globus i cada vespre em pujaré el sopar amb una cistella. Ho tinc tot escrit en el dit petit, o en el palmell, no me'n recordo.

—Però segur que això és temptar la Providència, Gladys.

—Estimada duquessa, segur que a hores d'ara la Providència pot resistir la temptació. Crec que tothom s'hauria de fer llegir les ratlles de la mà un cop al mes per saber què no ha de fer. És clar que ho fas de totes maneres, però és molt agradable que t'avisin. Bé, si ningú va a buscar Mr. Podgers immediatament ho hauré de fer jo mateixa.

—Si m'ho permet hi aniré jo, Lady Windermere—va dir un home alt i atractiu que era allà al costat, escoltant la conversa amb un somriure divertit.

—Moltes gràcies, Lord Arthur, però em sembla que no el reconeixeria.

—Si és tan meravellós com diu, Lady Windermere, no puc fallar. Em digui com és i l'hi portaré de seguida.

—Doncs no s'assembla gens a un quiromàntic. Vull dir que no és misteriós, ni esotèric, ni té aspecte romàntic. És un home petit, corpulent, amb una calba estranya, que porta unes ulleres grosses amb muntura d'or; té coses de metge de capçalera i coses d'advocat de poble. Em sap molt de greu, de debò,

però no és pas culpa meva. La gent és molt pesada. Tots els meus pianistes semblen poetes i tots els meus poetes semblen pianistes, i recordo que la temporada passada vaig convidar a sopar un conspirador espantós, un home que havia matat moltíssima gent, que sempre portava una cota de malla i una daga dins la màniga de la camisa, i quan va aparèixer va resultar que tenia l'aspecte d'un capellà vell i amable, i no va parar d'explicar acudits en tot el vespre. És clar que va ser molt divertit i tot això, però vaig quedar molt decebuda, i quan li vaig preguntar per la cota de malla només va riure i va dir que a Anglaterra feia massa fred per portar-la. Ah, Mr. Podgers és aquí! Bé, Mr. Podgers, vull que llegeixi la mà de la duquessa de Paisley. S'ha de treure el guant, duquessa. No, la mà esquerra no, l'altra.

—Estimada Gladys, realment no crec que estigui bé—va dir la duquessa, discordant-se, poc convençuda, un guant de cabritilla força brut.

—Mai no hi ha res interessant que ho estigui, de bé—va dir Lady Windermere—: *On a fait le monde ainsi*. Però els he de presentar.

Duquessa, Mr. Podgers, el meu quiromàntic predilecte. Mr. Podgers, la duquessa de Paisley, i si diu que la duquessa té una muntanya de la lluna més grossa que la meva, no me'l tornaré a creure mai més.

—Estic segura, Gladys, que jo no hi tinc res d'això, a la mà—va dir la duquessa, molt seriosa.

—Sa Excel·lència té tota la raó—va dir Mr. Podgers, donant un cop d'ull a la maneta grassosa de dits petits i molsuts—, la muntanya de la lluna no s'ha desenvolupat. La ratlla de la vida, però, és magnífica. Tingui l'amabilitat de girar la mà. Gràcies. Tres ratlles clares a la *rascette*! Viurà molts anys, duquessa, i serà molt feliç. L'ambició... molt moderada, la ratlla de l'intel·lecte no és res d'exagerat, la ratlla del cor...

—Vinga, sigui indiscret, Mr. Podgers—va exclamar Lady Windermere.

—Res no em proporcionaria més plaer—va dir Mr. Podgers, fent una inclinació amb el cap—, si la duquessa hagués estat indiscreta algun cop, però lamento dir que veig una gran constància de l'afecte, combinada amb un gran sentit del deure.